

(המשך מעמוד 29)

שלושה ילדים, והיא מוכנה ללדת שלי-
שיה, אם כי היא מודעת לקשיים המ-
יחדים שבלידה כזאת. שתי אחיות
שלי ילדו תאומים ואני עוזרת להם
לגדלם. ברוך השם, אנחנו מישפחה
גדולה ועוזרים זה לזה, אני בטוחה
שהאחיות שלי יעזרו לי."

כאשר יפה מתארת את חייה של
אשת אסיר-עולם עיניה מתעננות: "זה
לא ללקק דבש. זה להיות הרבה לבר.
יש מתחים מחרידים. אני מתפרצת
לפעמים על המישפחה בלי כל סיבה,
רק מפני שיש לי מרירות, ואני נכנסת
לתיסכולים ודיכאונות. לפעמים אני
עוברת משברים, אבל אני מנסה להת-
מודד."

"בסופו של דבר זוהי בחירה שלי,
איש לא הכריח אותי. היתה לי תקופה
איומה, כאשר במשך חצי שנה כעלי
היה חולה במחלת-נפש. הוא לא הכיר
אותי ולא התייחס אלי בכלל כאשר
באתי לבקרו בכלא. נשברתי, הלכתי
לקבל יעוץ פסיכולוגי והתגברתי גם
על זה."

כיום, כאשר הוא יושב בכלא, והיא
התרגלה לרעיון שהוא שפוט להרבה
שנים, היא מספרת על שיגרת יומה:
"השיגרה שלי די משעממת. כל יום
דומה לשני. פעם בשבוע אני הולכת
לבקר את רחמים בכלא להצי שעה,
והחצי שעה הזאת ממלאת לי את כל
השבוע. במשך השנים החמצתי רק
ביקור אחד. זה היה כאשר מת אבי ואני
ישבת שביעה. כמקרים אחרים לא
החמצתי ביקור גם אחרי ניתוח או טי-
פול גיניקולוגי. הייתי באה מקופלת,
אבל באתי." המתחים הגוראים גורמים
מידי פעם לרחמים להציע ליפה גי-
רושין, לטובתה. "ואז בדרך-כלל אני
מתרגנת נורא ובוכה," היא מספרת.

מהרגע בו חזר בעלה לכלא, אחרי
החתונה, התחילה יפה להילחם עבור
תינוק שלה ושל רחמים. "שיהיה הפרי
של שנינו," היא אומרת. היא עברה
בדיקות והתגלה שעליה לעבור ניתוח
מסוכן כדי להרות. היא שוחחה עם רפי
סוויסה, שהיה אז נציב שרות בתי-הסו-
הר, והבינה ממנו כי אם תעבור את
הניתוח בהצלחה, יתיר לה להתיתר עם
בעלה כדי להרות.

יפה עברה את הניתוח ומיהרה לבי-
קש התייחודות עם בעלה. אולם סוויסה
התכחש להבטחתו. יפה לא ויתרה. בעז-
רתו של עורך-הדין רויד יפתח, פנתה
לבג"ץ, ודרשה לחייב את סוויסה למלא
את הבטחתו. הבג"ץ אומנם לא קיבל
את גירסתה, שסוויסה הבטיח לה ייחוד,
אבל ציווה על שרות בתי-הסוהר לאפי-
שר ליפה להיכנס להריון עליידי הפי-
ריית-מכתנה.

מאותו רגע החלה דרך ארוכה ועקל-
קלה שבה הולכת יפה צעד צעד, כדי
להשיג את מטרתה. בדצמבר 1986 עב-
רה את הטיפול הראשון בבית-החולים
בקיריה. היא קיבלה את כל החומרים
אבל גופה לא הגיב בהתאם, והיא לא
הצליחה להגיע לשלב שבו אפשר היה
לחצות את הביציות להפרייה. במשך
חצי שנה עברה טיפולים, נטלה תרופות
והורמונים, וחזרה לבית-החולים ביולי
השנה. הפעם היה הביצין מוצלח. אחרי
שקיבלה בכל יום תרופות חדשות, זרי-
קה אחת ליום ועברה בדיקות אולטרה-
סאונד, אמרו לה הרופאים כי היא מו-
כנה להוצאת הביציות.

בבוקרו של יום הוצאת הביציות,
התייצבה יפה בשעה שש וחצי בשערי
כלא רמלה, כשבידה קופסה סטרילית.
הסוהר העביר את הקופסה לבעלה והח-
זירה אליה אחרי רבע שעה, כשהיא מל-
אה בורע טרי. יפה הטמינה את הקופסה
יקרת-הערך בחולצתה, כדי לשמור על
הזרע כחום הגוף. היא מיהרה לבית-
החולים, שם לקחו ממנה את הזרע,
והעלו אותה על שולחן-הטיפולים. בי-
עזרת מכשיר חדיש ביותר שאבו מרח-
מה שש ביציות והיפרו אותן מיד בורע
בעלה.

**הבדיקה
נזרקה לפח**

לילות ללא שינה עברו על יפה עד
שקיבלה את תוצאות ההפרייה.
אבל לאכזבתה הגדולה מסרו לה הרופ-
(המשך בעמוד 42)

שותפויות, נכנס לעבוד כיועץ באחד
מבתי-המכירות הגדולים בניו-יורק.

התמחות בתכשיטים בלבד לא הסי-
פיקה לו. הוא התחיל לעסוק גם ברי-
הוט אמריקאי עתיק, בשטיחים פרסיים
ובכרדים רקומים.

בכל אותן שנים, בדרך אל ההצלחה,
כמעט ולא שמר על קשר עם הארץ.
"רצייתי להתאקלם בארצות-הברית.
רצייתי להיות אמריקאי לכל דבר. לא
היה לי שום דבר בארץ שיכולתי ל-
התגעגע אליו, מלבד הורי."

הקשר המחודש עם הארץ נוצר רק
אחרי ביקורה של מנהלת המחלקה ל-
אוטונוגרפיה של מוסיאון ישראל בי-
יתו.

כשהגיע, כעבור זמן, לביקור בארץ,
וחזר לבית-המלאכה של אביו, הבין עד
כמה התקדם והתפתח. "פעם בית-
המלאכה של אבי נראה לי הרבר הגדול
בעולם. כשחזרתי, יכולתי להשוות בין
התחום הצר שבו עסק אבי לבין עולם
התכשיטנות והאספנות שבו אני מצוי."

את כל האנרגיה שלו היפנה לתחום
האספנות. הוא ערך תחקיר מקיף על
כל עדה ועדה, למד את מיספר הצורי-
פיים ומיספר בתי-המלאכה שהיו בכל
קהילה יהודית בעולם, וכך למד לדעת
כמה תכשיטים יכולים להסתובב בי-
שוק. הוא למד על דרכי-העיצוב והחור-
מרים שהשתמשו בהם. הוא החליט
להתמחות רק בעתיקות הקשורים ל-
יהדות. עם אמו הוא מדבר כורדית
יהודית, שפה המבוססת על ארמית
עתיקה.

כיום יש לו מחסנים, ובהם רכוש רב
שאסף וקנה במשך השנים. השיטה היא
לקנות ירושות העומדות למכירה, ו-
בתחום הזה אין כמעט גבולות.

על ענף אספנות-העתיקות בארץ
הוא אומר: "התחום כאן מאוד לא מפר-
תח. אחרי שבוע שאני מסתובב ומחפש,
מתחיל השיעמום. אין כאן הבנה. ההג-
בלות והמכס המוטלים על הסוחרים
הורסים את הסחר בעתיקות."

הוא מעריף לשהות בנכר, לפתח את
עיסקי-העתיקות ולבוא לארץ רק ל-
ביקורים. הוא עדיין רואה עצמו יש-
ראלי — אבל עסקים לחוד ותענוגות
לחוד.

וגם לתענוגות הוא מקדיש זמן. הוא
אוהב לקחת את החיים "בקלילות". את
התקופה הקשה כבר עבר בילדותו,
ובתחילת דרכו בארצות-הברית. עכשיו
הוא נח על זרייה-הדפנה.

בהופעתו החיצונית אין דבר המעיד
עליו שהוא מולטי-מיליונר, שהחל את
דרכו בלא-כלום, בילדות רצופה בעיות
מישפחתיות.

יוסי עינדור

עם אמה בדירתו התלאביבית
נדל וחונן בבית מסורתי

בדירתו התלאביבית
לקנות ירושות העומדות למכירה

שקיבובו למקורות מישפחה.
הצימאון להכיר וללמוד רברים
חדשים הביאו אותו לעיסקי האספנות.
"עניין אותי לראות איך היתה לבושה
כלה יהודיה בתוניסיה, אבירי הלוכש
שלה, ובעיקר העדיים שלה."
לשם כך הסתובב בשווקים ובתע-
רוכות-תכשיטים. הוא למד לזהות מה
מקורי ומה חיקוי. סופי-השבוע היו כור-
לם מוקרשים למטרה זו בלבד. בשאר
ימי השבוע עבד לפרנסתו.

בינימינוף עבר להתגורר בניו-יורק
אצל קרובי-מישפחה, שגם העסיקו אר-
תו כחנותם. כך התחיל ליצור קשרי-
מיסחר עם סוחרים בכל רחבי ארצות-
הברית. ב-1972 חזר להתגורר בניו-
יורק, והתחיל לעסוק "במיסחר מסוג
אחר", על פי הגדרתו. כבר לא סוחר
מקומי, אלא מתווך כסחך כלים עתי-
קים ותכשיטים. על כל עיסקה שעשה
הרוויח בין 10 ל-30 אחוזים.

ב-1975 הציג את התערוכה הראשו-
נה שלו בניו-יורק. את האוסף השיג
מתנויות שונות, שלא הבינו את ערכם
האמיתי של הנכסים שהיו ברשותם.

**כורדית
עם אמה**

חרי התערוכה הראשונה הוא
הוזמן להציג תערוכות בכל רחבי
אמריקה. בינימינוף קנה, מכר, עשה